

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῶναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῶναις, τὴν 14 Φεβρουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 7

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 41)

Ἐγὼ ἐκαθήμεν εἰς τὴν ἄκραν παρὰ τὴν κορυφήν. Ἀρὰ γὰρ με εἶδε; Ὅχι· ἐφαίνετο, ὅτι ἡ παρουσία μου ἐξ ἀρχῆς δὲν εἴλκυσε διόλου τὴν προσοχὴν του.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ προσεποιήθην ὅτι δὲν τον ἐνόησα καὶ ἔμεινα ἀκίνητος. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔκαμε βήματά τινα, ἔκυψεν ἀπὸ τὸ δρύφακτον καὶ παρέτρησεν ἐπ' ὀλίγον τὴν μακρὰν αὐλάκα, τὴν ὁποίαν ἄφινεν ὀπισθὲν τῆς ἡ πρύμνης, ὡς ταινίαν τριχάπτου λευκοῦ. Μ' ἐπλησίασε κατόπι, πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν, καὶ διὰ τῆς ὡς πάντοτε σιγανῆς φωνῆς του μοὶ εἶπε :

«Κύριε . . . ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀκούσω, πλοίαρχε.»

Ἐξεδήλωσε κάποιον δις-αγμόν, ὡς νὰ το εἶχε μετανοήσῃ ἔξαφνα, καὶ κατόπι, καταβάλλων ὑστάτην προσπάθειαν, με ἠρώτησεν :

«Ἐζητήσατε ποτέ, κύριε Ζώρλιγκ, νὰ μάθετε, διὰ ποῖον λόγον μετέβαλα γνώμην καὶ σὰς ἐδέχθην ὡς ἐπιβάτην ;

— Βεβαίως τὸ ἐσκέφθην πολλάκις, ἀλλὰ δὲν κατέληξα εἰς συμπέρασμα, πλοίαρχε. Ἴσως ἐπειδὴ εἶσθε Ἀγγλος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο περὶ συμπατριώτου σας. . .

— Ὅχι, κύριε Ζώρλιγκ· ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶσθε Ἀμερικανὸς ἀπεφάσισα ἐπὶ τέλους νὰ σὰς δεχθῶ εἰς τὸ πλοῖόν μου.

— Διότι εἶμαι Ἀμερικανός ; !

— Ναί· καὶ μάλιστα, διότι εἶσθε ἀπὸ τὸ Κοννεκτικούτον.

— Ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ὅτι δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Θά μ' ἐννοήσατε ἂν σὰς εἶπω τοῦτο: Ἀφ' οὗ εἶσθε Ἀμερικανός, ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθην τὴν νῆσον Ναντουκέτην, ἐσκέφθην, ὅτι πιθανὸν νὰ ἐγνωρίσατε ἐκεῖ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ.

— Τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ὁ μυθιστοριογράφος μας Ἐδγαρ Πόε διηγῆθη τὰς φοβερὰς περιπετείας ; . . .

— Ἀκριβῶς· ἀλλ' ὁ Πόε τὰς διηγῆθη καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χειρογράφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγράφοντο ὅλαι αἱ λε-

πτομέρειαι τοῦ παραδόξου καὶ ὀλεθρίου ἐκείνου ταξιδίου εἰς τὴν ἀνταρκτικὴν θάλασσαν ! »

Ἐνόμιζα ὅτι ὀνειρεύομαι, ἀκούων τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νὰ ὁμιλῇ οὕτω !.. Πῶς ; ἐπίστευε λοιπὸν εἰς τὴν ὑπαρξιν χειρογράφου ἡμερολογίου τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ; . . Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ Ἐδγαρ Πόε ἦτο ἔργον καθαρῶς φανταστικόν, μῦθος σωστός, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων ! Πῶς λοιπὸν ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸν μῦθον ὡς πραγματικότητα ;

Ἀπέμεινα ἄφωνος, συλλογιζόμενος μετ' εἰδους ἄνθρωπον εἶχα νὰ κάμω. . .

«Ἤκούσατε τὴν ἐρώτησίν μου ; ὑπέλαβεν ὁ Λὰν Γκὺ ἐπιμένων.

— Ναί . . . βεβαίως. . . Καί, ἂν τὴν ἐνόησα καλῶς. . .

— Θά τὴν ἐπαναλάβω καθάρωτερα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἀπάντησιν σαφῇ καὶ κατηγορηματικῇ. Λοιπόν, κύριε Ζώρλιγκ, σὰς ἠρώτητα ἂν εἰς τὸ Κοννεκτικούτον, ἐγνωρίσατε προσωπικῶς τὴν οἰκογένειαν Πύμ, ἡ ὁποία κατῳκεῖ εἰς τὴν νῆσον Ναντουκέτην. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, προμηθευτὴς τοῦ ναυτικοῦ, θεωρεῖτο εἰς ἓκ τῶν μεγαλητέρων ἐμπόρων τῆς νήσου. Ὁ υἱὸς τούτου παρέσύρθη εἰς τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὁ Ἐδγαρ Πόε ἠκούσεν ἀπὸ τὸ στόμα του, περιπετείας παραδόξους. . .

— Καὶ αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦσαν νὰ εἶνε ἀκόμη παραδοξότεραι, διέκοψα, διότι ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία ἐπήγαγεν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν γόνιμον φαντασίαν τοῦ μυθιστοριογράφου μας !

— Ἀ, ὥστε λοιπὸν δὲν τὴν πιστεύετε ;

— Οὔτε ἐγὼ, οὔτε κανεὶς

«Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ λυπηρότερον, ἂν δὲν κατορθώσω μέχρι τέλους νὰ εὑρω τοὺς ἄλλους. . . » (Σελ. 50, στήλ. 6'.)

άλλος. Σὰς βεβαιῶ, πλοίαρχε Λὰν Γκὺ, ὅτι εἴσθε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον ἤκουσα νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπλοῦ μυθιστορήματος!

— Διότι ἴσως εἶμαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος πραγματικοῦ!

« Ἄ, χωρὶς ἄλλο, εἶπα, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἦτο τρελὸς!.. Ὑποτιθῶ ἢ τρέλα του ἥτο ἀκίνδυνος, καὶ καθὼς εἶχα ἀναγνώσῃ ἐπανειλημμένως τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πόε, τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ἐνὸς ἔτους εἶχεν ἐκδοθῇ, ἤμποροῦσα νὰ τον ἀκούω καὶ νὰ τῷ ἀποκρίνωμαι, περιεργος ἄλλως τε νὰ ἴδω ὡς που θὰ ἐφθάνεν ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐγκέφαλος... »

« Ὡστε λοιπὸν, — ὑπέλαβε με φωνὴν ἔντονον καὶ ὑποτρέμουσαν ἐκ νευρικῆς διεγέρσεως — ὥστε λοιπὸν σεῖς δὲν ἐγνωρίσατε τὴν οἰκογένειαν Πύμ, οὔτε εἰς τὴν Πρόνοιαν, οὔτε εἰς τὴν Ναντουκέτην; »

— Οὔτε πούθεν! ἀπήντησα.

— Ἔστω! Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ οἰκογένεια Πύμ δὲν ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ εἶνε πρόσωπον φανταστικόν, ὅτι τὸ ταξιδεῖόν του εἶνε μῦθος! Ἐνας ἄνθρωπος — ἔστω καὶ ὁ Πόε σας, — θὰ ἦτο ποτὲ ἱκανὸς νὰ φαντασθῇ, νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ δημιουργήσῃ, με τὴν ἐντέλειαν, με τὴν ἐνέργειαν, με τὴν ὁμοιοπαθῆσαν; Ἀδύνατον! Ἄλλ' ἀκούσατε. Ἐγὼ θὰ σας διηγηθῶ τὰ πράγματα, καὶ σεῖς πλέον ἐξάγετε ὅ,τι συμπέρασμα θέλετε: «Ὅταν ἐξεδῶθῃ τὸ διήγημα τοῦ Ἐδγὰρ Πόε, τῷ 1838, εὐρισκόμην εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἀμέσως ἀνεχώρησα εἰς Βαλτιμόρην, ὅπου ἔμενον ἡ οἰκογένεια τοῦ συγγραφέως. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ νῆνυσθαι καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς οἰκογενείας Πόε, ὅπως καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας Πύμ;... »

Δὲν ἀπήντησα διόλου, ἀποφασίσας νὰ μὴ διακόπτω πλέον τὰ παραληρήματα τοῦ μονομανοῦς.

« Ἐξήγησα πληροφορίας περὶ τοῦ Ἐδγὰρ Πόε, ἐξηκολούθησεν. Μοῦ ἔδειξαν τὸ σπῆτι του καὶ ἐπῆγα πρὸς ἐπισκεψίαν του. Πρώτη ἀποτυχία: Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ δὲν κατῴρθωσα νὰ τον ἴδω! Δυστυχῶς οὔτε τὸν Ἀρθούρον Πύμ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδω... Ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τοῦ νοτίου πόλου εἶχεν ἀποθάνῃ. Καὶ καθὼς ἀναφέρει καὶ ὁ Πόε εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματός του, ὁ θάνατος οὗτος εἶχε γνωστῇ εἰς τὸ δημόσιον διὰ τῶν ἐφημερίδων. »

Πράγματι, τοῦτο ἦτο ἀληθές. Ὁ Πόε λέγει ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Πύμ ἐγνωσθῇ ἐν τῶν ἐφημερίδων. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε, παρ' ἀπλοῦν τέχνασμα μυθιστοριογράφου. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησεν νὰ ὑπονοήθῃ, ὅτι τὰ τρία τελευταῖα κεφάλαια δὲν παρεδόθησαν εἰς

αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ὁ ὁποῖος λέγει ἀπέθανεν αἰφνιδίως καὶ οἰκτρῶς, — χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ὅμως καὶ ἄλλας λεπτομερείας περὶ τοῦ θανάτου του.

« Ἀφ' οὗ λοιπὸν, — ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, — ὁ μὲν Πόε ἀποφασίζεν, ὁ δὲ Πύμ εἶχεν ἀποθάνῃ, ἐγὼ ἐν μόνον εἶχα νὰ κάμω: νὰ ζητήσω τὸν συνταξιδεῖόν του τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἐκεῖνον τὸν Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, ὁποῦθεν ἐπανήλθον καὶ οἱ δύο... πῶς;... ἄγνωστον! Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς ἐπανήλθον ἀρὰ γε ὁμοῦ; Το διήγημα δὲν μας λέγει τίποτε περὶ τούτου! ὑπάρχουν κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ εἰς ἄλλα τινα μέρη, πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Ὅπως δὴ ποτε ὁ Πόε λέγει ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ πληροφορίας περὶ τῶν μὴ ἀνακινωθέντων κεφαλαίων, καὶ ὅτι ἔμενον εἰς τὸ Ἰλλינוῦξ. Ἀναχωρῶ ἀμέσως διὰ τὸ Ἰλλינוῦξ... Φθάνω εἰς τὸ Σπρίνγφιλδ... ἔρωτῶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο μιγάς, καταγωγῆς Ἰνδικῆς... μοῦ λέγουν ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν κωμόπολιν Βανδάλιαν, πηγαίνω... »

— Καὶ δὲν τον εὐρίσκετε βέβαια! διέκοψα μειδιῶν.

— Δευτέρα ἀποτυχία, κύριε Ζώρλιγκ! Δὲν τον εὐρίσκω... Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν ὁ Δίρκ Πέτερς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Ἰλλינוῦξ, καὶ ἀπὸ τὰς ἠνωμένας Πολιτείας ἀκόμη, διὰ νὰ ὑπάγῃ... κανεὶς πλέον δὲν ἤξεύρει ποῦ!.. Εἰς τὴν Βανδάλιαν ὅμως συνωμίλησα με πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε διηγηθῇ τὰς περιπετείας του, ὅχι ὅμως μέχρι τέλους. Ἄ, τὸ τέλος εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον σήμερον μόνος αὐτὸς γνωρίζει! »

Αὐτὸ πλέον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια! Νὰ φαντάζεται ὁ πλοίαρχός μας, ὅτι μετέβη εἰς Βανδάλιαν καὶ συνωμίλησεν με ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι εἰσι γ α ν γ ν ρ ῖ σ η τὸν Δίρκ Πέτερς, ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτέ, παρὰ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν ἐνὸς μυθιστοριογράφου!.. Τί ἄλλα εἶχαν ἀκούσω ἀκόμη!

« Γνωρίζετε βεβαίως, κύριε Ζώρλιγκ, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι εἰς τὸ διήγημα γίνεται λόγος περὶ μιᾶς φιάλης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχεν ἐγκλεισθῇ μία ἐσφραγισμένη ἐπιστολή. Τὴν φιάλην αὐτήν, ὁ πλοίαρχος τῆς γολέττας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ὁ Ἀρθούρος Πύμ, εἶχεν ἀποθέσῃ παρὰ τοὺς πρόποδας ἐνὸς τῶν βράχων τῆς Κεργαϊλάνης. Τὸ ἐνθυμίσθε; »

— Naί! τοιοῦτόν τι ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Πόε, ἀπεκρίθην.

— Λοιπὸν, εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ταξιδεῖά μου, ἀνεζήτησα τὴν θέσιν ὅπου ἔπρεπε

νὰ εὐρίσκαται ἡ φιάλη αὕτη, καὶ τὴν ἦρα, καθὼς καὶ τὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἐπιστολή ἔλεγεν, ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἐπιβάτης τοῦ Ἀρθούρου Πύμ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ φθάσουν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης.

— Ἡύρατε αὐτὴν τὴν φιάλην; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Naί.

— Καὶ τὴν ἐπιστολήν... τὴν ὁποίαν περιεῖχε;

— Naί, σας λέγω!

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον με ἀπορίαν μεγάλην. Προφανῶς ἦτο ἐκ τῶν μονομανιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ γυνήματα τῆς ἰδίας αὐτῶν φαντασίας. Μοῦ ἤλθε νὰ τῷ εἶπω: Δείξατέ μου τὴν ἐπιστολήν! Ἄλλ' ἠσύχασα, συλλογισθεῖς: Μήπως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν ἔχῃ γραμμένην αὐτὸς ὁ ἴδιος; Καὶ ἀπήντησα, προσποιούμενος πλέον ὅτι τὰ πιστεύω ὅλα:

« Δυοῦμαι εἰλικρινῶς, πλοίαρχε, ποὺ δὲν ἠμπορέσατε νὰ εὑρετὴν τὸν Δίρκ Πέτερς εἰς τὴν Βανδάλιαν! Αὐτὸς θὰ σας ἔλεγε τοῦλάχιστον πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ αὐτὸς ἐπανήλθον ἀπὸ τῶν μακρῶν. Ἐνθυμεῖσθε... εἰς τὸ προτελευταῖον κεφάλαιον... καὶ οἱ δύο εὐρίσκοντα ἐκεῖ... πρὸ τοῦ πέπλου τῆς λευκῆς ὁμίχλης... Ἡ λέμβος των κρημνίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ καταρράκτου... καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιφαίνεται μία μυστηριώδης ἀνθρωπίνη μορφή... Ἐπειτα δὲν ὑπάρχει τίποτε... τίποτε ἄλλο, παρὰ δύο γραμμαὶ ἀποσιωπητικῶν... »

— Πραγματικῶς, εἶνε λυπηρὸν ποὺ δὲν κατῴρθωσα νὰ εὑρὼ τὸν Δίρκ Πέτερς... Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ λυπηρότερον, ἂν δὲν κατῴρθωσα μέχρι τέλους νὰ εὑρὼ τοὺς ἄλλους.

— Τοὺς ἄλλους;... ποιοὺς ἄλλους; ἠρώτησα ἐκπλαγείς πάλιν, χωρὶς νὰ θέλω.

— Τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγγλικῆς γολέττας, ἡ ὁποία παρέλαβε τὸν Ἀρθούρον Πύμ, καὶ τὸν Δίρκ Πέτερς μετὰ τὸ φοβερὸν ναυάγιον τοῦ Κ ρ ἄ μ π ο υ, καὶ ἡ ὁποία τοὺς ὠδήγησε, διὰ τοῦ πολιτικοῦ ὠκεανοῦ, μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ.

— Κύριε Λὰν Γκὺ, παρετήρησα, ὡς νὰ μὴν ἀμφεβαλλὰ πλέον διόλου περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ μυθιστορήματος: οἱ ἀνθρωποὶ αὗτοί δὲν ἐχάθησαν ὅλοι, οἱ μὲν φονευθέντες ἢ πνιγνέτες ὅταν προσεβλήθη ἡ γολέττα, οἱ δὲ καταπλακωθέντες ἀπὸ τὴν τεχνικὴν ἐκείνην κατάρρευσιν τῶν βράχων, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσαν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ;

— Τίς οἶδεν ὅμως, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, μήπως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν κατῴρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ τὸν ἕνα κίνδυνον καὶ τὸν ἄλλον, νὰ

σωθῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν καὶ νὰ ἐπιζήσουν...

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπήντησα, εἶνε δύσκολον νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι, καὶ ἂν ἐσώθησαν μερικοί, ὅα ὑπάρχουν ἀκόμη ζωντανοί.

— Καὶ διατί;

— Διότι τὰ γεγονότα, περὶ ὧν ὁ λόγος, συνέβησαν πρὸ 11 ἐτῶν καὶ πλέον!

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ: ἄφ' οὗ ἅπαξ ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς κατῴρθωσαν νὰ προχωρήσουν πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ, πέραν τοῦ ὁδοκηχοστοῦ τετάρτου παραλλήλου: ἄφ' οὗ εὗρον τρόπον νὰ ζήσουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολικῶν ἐκείνων χωρῶν: διατί τάχα οἱ σύντροφοί των, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, νὰ μὴ ἠμπορέσαν νὰ φθάσουν αἰσίως εἰς τὰς πλησίον νήσους, τὰς ὁποίας ἐδλεπον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου;... διατί οἱ ἀτυχεῖς αὗτοί, οἱ συμπατριῶταί μου, νὰ μὴ κατῴρθωσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ; Διατί τάχα νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι πιθανὸν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰναμύνουν ἀκόμη τὴν σωτηρίαν των;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΛΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ἐπεσκέφθη κ' ἐφέτος κατὰ τὸ σύνθημα ἡ Ἀπόκρεως... Ἄλλ' ἡ ἐπίσκεψίς της δὲν σας ἐφάνη ὁμοία με τὰς τυπικὰς ἐκείνας ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἐνίοτε

κάμνομεν καθ' ὑποχρέωσιν, χωρὶς προθυμίαν, χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς εὐχαρίστησιν;... Οὔτε ἐκείνη μας εἶχεν ἐπιθυμήσῃ, διότι ἐμάντευε πόσον ψυχρὰν ὑποδοχὴν θὰ της ἐκάμναμεν, — οὔτε ἡμεῖς τὴν ἐπεριμέναμεν. Καὶ οὔτε ἐκείνη εὐχαριστήθη ἀπὸ ἡμᾶς, οὔτε ἡμεῖς ἀπὸ αὐτῆς... Δέν τὴν ἐνοήσαμεν σχεδὸν τὴν προσωπίδα, τὸ ἔμβλημα τῆς τρέλας της καὶ τῆς εὐθυμίας της, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα, δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ φορέσῃ οὔτε μίαν φορὰν. Μὰς ἔδειξε τὸ πρόσωπόν της γυμνόν, ὡχρὸν καὶ περίλυπον. Καὶ τὰ κρῶταλα, τὰ ὁποία ἐκράτει εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα, ἀπέμειναν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως, βωδᾶ...

Ἐνῇ καὶ ἀφίλος εἰς τὴν πόλιν μας

ἡ Ἀπόκρεως, ἀπομεινῶσα αἰφνης ἄνευ ὁπαδῶν, εὐρύστα κλειστὰ ἡ ἔρημα ὅλα σχεδὸν ἐκείνα τὰ κέντρα — πλατείας, δόους, αἰθούσας, — ὅπου ἄλλοτε δισκέδαζε τὸν λαμπρὰ, καὶ στενωχωρηθεῖσα, ἀπεφάσισεν, ὡς ρομαντικὴ περιηγήτρια ἡ τρελὴ κόρη, νανέλθη ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ νὰ ρεμβάσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπέτεινεν ἀκόμη τὴν μελαγχολίαν της. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βράχου εἶδε κάτω τὰς Ἀθήνας καὶ δέν τὰς ἀνεγνώρισεν. Ὅποια σιγὴ! ὅποια ἔρημία! ὅποια κατῆρεα! Ἄν δέν το ἐδλεπεν εἰς τὰς ἡμερολόγια, οὔτε αὕτη ἴσως δέν θὰ το ἐπίστευεν, ὅτι ἐξηκολούθουν ἀκόμη αἱ ἡμέραι τῆς βασιλείας της καὶ ὅτι δέν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη νὰ τὴν ἐκθρονίσῃ ἡ ἀντίπαλος Σαρακοστή!... Ἄλλ' ἰδοὺ: Εἰς μίαν ὁδὸν διακρίνει κόσμον πολὺν, ἀμάξας καὶ κατὰ πρᾶγματα χρυσὰ καὶ πολύχρωμα... « Ἄ, νὰ ἐκσέφθῃ! θὰ εἶνε ὁ Φασουλῆς, ἡ ὁ ποιητὴς τοῦ Κάρρου, ἡ καμμία μεγάλη μ α σ κ α ρ ἄ τ α. » Παρητηρεῖ καλλίτερα καὶ τί νὰ ἰδῇ; Ἦτο μία κηδεῖα! — Εἰς τὸν κῆπον μιᾶς πλατείας βλέπει ἄλλον ὅμιλον ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, με περιέργους ὄψεις καὶ με παράδοξα φορέματα. « Αὕτη θὰ εἶνε μασκαράτα χωρὶς ἄλλο! ἐσκέφθῃ! ἀλλὰ τί ἀκαλαίσθητοι μ α σ κ α ρ ἄ δ ε ς, νὰ βγοῦν ἐξ ὧ ἐστὶ μισόγυμνοι καὶ κουρελιασμένοι!... » Κυτάζει καλλίτερα καὶ διακρίνει, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐφόρουν ἄλλας προσωπίδας, παρὰ τὰ ἰσχνὰ καὶ χλωμά των πρόσωπα. Φεῦ! ἦσαν πρόσφυγες ταλαίπωροι! — Ποῖος πάλιν εἶνε αὐτὸς ποὺ προχωρεῖ με τῶν παράξενον βῆμα;... Κάμνει τὸν κουστὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ θὰ μιμηταὶ βέβαια κάποιον γνωστὸν ἀθηναϊκὸν τύπον... Ἀλλὰ διατί πηγαίνει μόνος; διατί δέν τον ἀκολουθοῦν τοῦλάχιστον ἀγυῖοπαῖδες;... Ἄλλοιμον! οὔτε αὐτὸς δέν εἶνε μασκαρᾶς!.. εἶνε ἕνας δυστυχὴς τραυματίας τοῦ τελευταίου πολέμου.

Καὶ τὰ θεάματα αὐτὰ τὰ ἀπατηλὰ, τὰ ἀπροσδόκητα, τὰ τὸσον ὀλίγον ἀποκρηάτικα, εἶνε τὸσον συχνά, ὥστε ἡ μελαγχολία τῆς Ἀπόκρεως μεταβάλλεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς λύπην. Καὶ ἡ λύπη γίνεται βελθεῖα... καὶ οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς τρελῆς κόρης, οἱ μὴ γνωρίζοντες παρὰ τὰ δάκρυα τοῦ γέλωτος, πληροῦνται ἀπὸ δάκρυα ἄλγους ἀληθινά... Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της δικαιολογεῖ τὰς πληρέστατα τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχὴν ποὺ της ἐκάμναν, διὰ τὴν περιφρόνησιν με τὴν ὁποίαν τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὴν πόλιν των. Ἄ, αἱ πληγαὶ τῆς πατρίδος, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ αὐτήν, αἰμάσσουσιν ἀκόμη! Οἱ πενθοῦντες δὲν διασκεδάζουσιν καὶ μετὰ αὐτῶν καὶ ἡ Ἀπόκρεως ἀκόμη ἂν εὐρεθῇ ἐξ ἀνάγκης, θὰ λυπηθῇ καὶ θὰ δακρύσῃ...

Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς ἐφαίνετο τώρα τὸσον φυσικόν, καὶ σιγὰ σιγὰ τὴν ἐκυρίευσεν καὶ τὴν κατέκτησε τὸσον πολὺ, ὥστε ἤρρισε νὰ βλέπῃ μετ' ἀπεχθείας καὶ τὰς ἐξ αἰρέσεως, τὰ ὀλίγα ἐκείνα κέντρα καὶ τὰ ὀλίγα σπιτία, ὅπου, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς δεινὰς περιστάσεις τῆς πατρίδος, ἐπέμειναν καὶ καλὰ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ ἐν τῇ γενναιοφυίᾳ κόρης κατὰ βάθος καλῆς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὑπάγῃ πούθεν, νὰ μὴ φανῇ πούθεν, νὰ μὴ χύσῃ τὴν εὐθυμίαν της πούθεν. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ὀλίγα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφέτος, καὶ οἱ μασκαράδες τοῦ δρόμου πρὶν τοὺς ἐμποδίσῃ ἡ Ἀστυνομία, καὶ οἱ δημόσιοι καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ χοροὶ, ὅλα ἦσαν ἄνοστα καὶ κρύα... Ἦλθεν ἡ Ἀπόκρεως, εἶδε... καὶ ἔφυγε. Χαῖρε, καλὴ κόρη! Καὶ εἴθε ὁταν θὰ μας ἔλθῃς πάλιν τοῦ χρόνου, ὁμας εὐρῆς ἄλλους, καὶ νὰ σε ὑποδεχθῶμεν ὅπως σου ἀξίζει καὶ νὰ διασκεδάσωμεν μαζί σου, καὶ νὰ διασκεδάσῃς μαζί μας... Ἄ, εἶνε ὥραϊον πρᾶγμα καὶ ἡ διασκεδασίς καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ὁ γέλωτος. Ἀλλὰ δι' αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὁρεξίν! καὶ εἰς τὸ νὰ ἔχῃ ὁρεξίν, ὀλίγον βέβαια συντείνουσιν αἱ ἐθνικαὶ περὶπέτειαι, αἱ ὁποῖαι κατεπείκρναν ἐφέτος τὴν ψυχὴν μας καὶ ἀνεβίβασαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τόσα δάκρυα καὶ ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὰ χεῖλη μας τὸ μειδίαμα διὰ πολὺν, πολὺν καιρὸν... Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἐξω βόσκει ὁ μικρὸς βοσκὸς τ' ἄρνιά του Κ' εἶνε θρόνος του τὸ πράσινο χορτάρι. Καὶ χρυσάφι χύνει ὁ ἥλιος ἐπ' αὐτὸ μαλλιᾶτον. Γὰ κορῶνα τ' ἄργυρόν ἐχει φεγγάρι. Μὰ τί σκέπτεται ἄρα γε ὁ βοσκός, Σὺν τὸ βράδυ μὲν σκεπτικός, Κ' ἔχῃ ἐπὶ χερί ἀκουμπισμένον τὸ κεφάλι; «—Τῶν παλατιῶν ζωὴ τρελλή, Μὲς ἐπὶ χρυσάφι τὸ πολὺ, Ὑπάρχει τάχα εὐτυχία περὶ μεγάλῃ; »

Ἡ μικρὴ βασίλοπούλα εἶνε κλεισμένη 'στὸ ψηλὸ της, τὸ μαρμάρينو παλάτι, Σὲ μετάξι, σὲ χρυσάφια εἰνενητὴ μὲν, Σὲ διαμάντια, ποῦ θαμπώνουν τὸ μάτι. Κι' ὅμως νὰ τί σκέπτεται ἡ φτωχή, Ὅταν μὲν λίγο μοναχῇ, Μὲς ἐπὶ γιορτῶν, τῶν τελετῶν τὴν τό- α-Ζωὴ γλυκεῖα ἐστὶν ἐξοχή, [σὴ ζάλη; Μὲ ἐέννοια κ' ἡσυχία ψυχῇ, Ὑπάρχει τάχα εὐτυχία περὶ μεγάλῃ; »

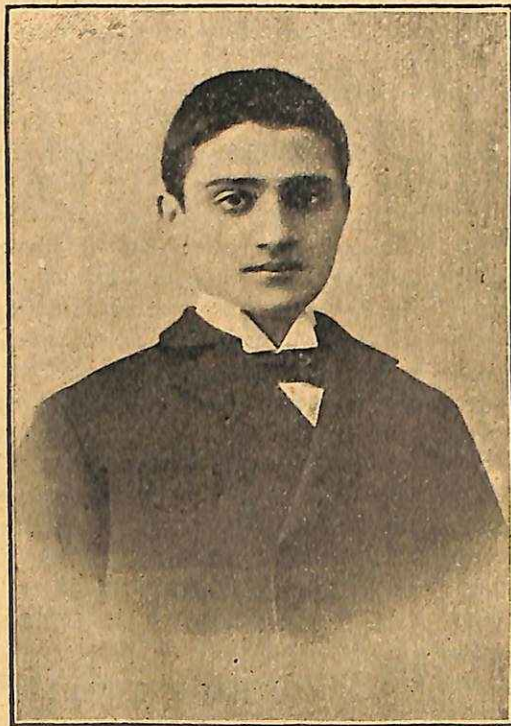
[Διασκευή ἐκ τοῦ θανικοῦ τοῦ Andersen]

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 44)

Τόσον μικρά ἡ καίμενη ἡ Μηλιά, καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα, νὰ αποφασίσῃ χωρὶς γονεῖς διὰ νὰ τὴν συμβουλευθῇ, χωρὶς κανένα διὰ νὰ τὴν βοηθῇ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ! Ἀλλ' εἶχε γενναίαν ψυχὴν, ὅπως σας εἶπα. Μετὰ τὸ λιτότατον δεῖπνον, ἔβαλε τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ κοι-

ΑΝΑΠΡΕΙΟΣ ΕΥΖΩΝΙΟΣ (Μεσαία Τάξις)

Βραβεύει εἰς τὸν 52^{ον} Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως
πρὸς εὐρεσίν τῶν Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων

μηθῇ· ἐκείνη ὅμως δὲν ἔπεσε μαζί του.
— Δὲν ἔρχεσαι καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Τώρα θάλλω. Κοιμήσου, ἀγάπη μου.

Ὁ μικρὸς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ μετ' ὀλίγον εὗρεθῇ εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, ὅπου εἶδε τὸν πατέρα του νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπῖτι φορτωμένος ψάρια καὶ τὴν μητέρα του νὰ τοῦ βάζῃ εἰς τὸ πιάτο του μίαν ὠραίαν καὶ ζεστὴν σούπαν. Ἐτρώγεν αὐτὴν τὴν σούπαν, ὅταν ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τί; ἐξημέρωσε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μισοκοιμισμένος.

— Ὅχι, ἀκόμα· ἀλλὰ πρέπει νὰ σηκωθῇς.

— Νὰ μὴν ἦλθον νὰ μας πάρουν;
— Ὅχι! πρέπει τώρα νὰ πᾶμε 'στὸ σπῖτι νὰ πάρουμε φωτιά.

— Καὶ γιατί;

— Γὰ νὰ βράσωμε τὸν ἀστακό.

— Ἄ μπᾶ! Ἀφῆσέ με τώρα νὰ κοιμηθῶ καὶ πηγαίνουμε αὐριο.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν ἐτοιμὸς νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω ἐδῶ;

Γιατί ἐγὼ θὰ φύγω...

— Ἄ, ὅχι! ὅχι!

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἤρ-
χισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ ἐκράτησε τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ.

« Πᾶψε λοιπὸν! θὰ μας ἀκούσουν! »

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐ-
ξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:

« Νά, νά, θὰ σάκουσιν οἱ δράκοι τῆς θαλάσσης καὶ θὰ ἔλθουν νὰ μας πάρουν ἀπὸ τὴν τρύπα... »

Ἡ ἀπειλὴ αὕτῃ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ μικρὸς, ἀκίνητος τώρα, μόλις ἐτολμοῦσε νὰ παρῇ ἀναπνοήν. Ὁ Μηλιά τὸν ἐνέδυσσε, καὶ ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε μὲ τὸ λευκὸν τῆς φῶς τὴν θαλάσσαν καὶ τὸν βράχον, ὡς ἂν ἦτον ἡμέρα. Εὐτύχημα αὐτό, διότι τὰ παι-

διά θὰ ἐβλεπαν καλὰ τὸν δρόμον. Ὅταν ὅμως θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ σπῖτι, καλ-

λίτερα νὰ ἐκρύπτετο μέσα εἰς σύννεφα ἡ σελήνη, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

— Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγ-

γελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρ-

φανά...

προχωροῦν... Ἡ Μηλιά ἐδοκίμασε τὴν θύραν· ἦτο κλειστή.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐμβοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀπὸ τὸν κῆπο· θάνεω ἀπὸ τὴν σκάλα, ποῦ πιστεύω νὰ τὴν ἄρῃσαν 'στὴ θέσιν τῆς, θὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὴν θυ-

ρίδα τῆς ἀποθήκης καὶ θὰ ἔλθω νὰ σου ἀνοιξῶ.

Εἰς τὸ σπῖτι του πλέον ὁ μικρὸς δὲν ἐφοβείτο. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἔξω μόνος, ἡ Μηλιά ἐμῆλκεν ἀπὸ τὸν κῆπον, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ τοῦ ἠνοιξε τὴν θύραν...

Ὡ, πῶς ἔπαλλεν ἡ καρδιά των, μὲ πόσην συγκίνησιν ἐξανέβλεπαν τὸ σπῖτάκι των! Ὅλα ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσῃ. Ἀφ' οὗ ἔλειπαν τὰ παι-

διά, δὲν εἶχαν τολμήσῃ νὰ τοὺς πωλή-
σουν τὰ πράγματά των, πρὶν μάθουν τί ἀπέγγιναν.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Μηλιά ἔψαξε διὰ νὰ εὕρῃ σπέρτα, καθὼς καὶ τὴν ὕσκαν καὶ τὴν πέτραν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας τῆς ἄναβε τὴν πίπαν του εἰς τὴν βάρ-

καν. Αὐτὸ προπάντων ἔπρεπε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ πάρῃ, διότι ἤξευρε καὶ αὕτῃ νὰ νάβῃ φωτιὰν μὲ τὸ τ σ α κ μ α κ ι. Ἐ-

τριψεν ἕνα σπέρτον καὶ ἄναψε ἕνα κερί. Ἦτο ἀνάγκη νὰ βλέπῃ, διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὰ που ἐχρειάζετο.

Ἡ Μηλιά ἠνοιξε τὸ ἐρμάρι, ὅπου ἡ μητέρα τῆς ἐφύλαττε τὰ φορέματα καὶ τὰ ἀσπρόρρουχα. Τώρα δὲν εἶχε πολλὰ πράγματα μέσα. Ἐντούτοις ὑπῆρχον με-

ρικὰ σενδόνια καὶ δύο κουβέρτες. Ὡ, τί καλὰ, νὰ ἡμποροῦσαν νὰ τα πάρουν ὅ-

λα, διὰ νὰ μὴ κοιμῶνται πλέον ἐπάνω εἰς τὰ φύκη! Ἀλλὰ ἦσαν πολὺ βα-

ρεϊά. Ἐν τούτοις ἡ Μηλιά ἐβγάλε μίαν κουβέρταν.

«Θὰ τὴν κάμω σὰν σάκκο, εἶπε, καὶ θὰ βάλω μέσα ὅ, τι πρέπει νὰ πάρουμε.»

Ἐξαφνα ἤκουσε κάτι φωνὴς μεθυσμέ-

νων, ποῦ ἐτραγοῦσαν εἰς τὸν δρό-

μον τοῦ χωρίου. Καὶ ἔσβυσεν εὐθὺς τὸ φῶς.

— Γιαννάκη, ἂν μας εὕρουν ἐδῶ ἐ-

χασθήκαμε! εἶπε. Ἐλα γρήγορα νὰ κρυ-

φθοῦμε.

— Ποῦ; 'στὴν ἀποθήκη;

— Ὅχι! ὅχι! φέγγει πολὺ καὶ θὰ μας ἰδοῦν 'στὴν σκάλα. Καλλίτερα ἐδῶ,

'στὴν πλαγιὴν κάμαρα!...

Ἀμα ἡ Μηλιά εἰσῆλθεν εἰς τὸ δω-

μάτιον, ἐφοβήθη, συλλογισθεῖσα ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, εἶχεν ἰδῇ ἐπάνω

εἰς ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι τὴν μητέρα τῆς, γλωμῇ μὲ μάτια κλειστά... Ἀλλὰ τί

νὰ κάμῃ; Ἀλλο μέρος διὰ νὰ κρυφθοῦν δὲν ὑπῆρχεν.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ φωναὶ ἐπλησία-

ζον... ὀλίγον ἀκόμη καὶ οἱ μεθυσμένοι θὰ εὕρισκοντο ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπῖτι...

[Ἐπετα συνέχεια]

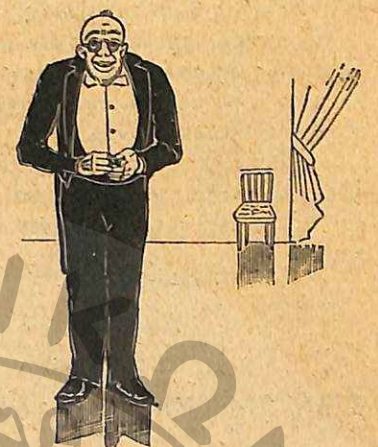
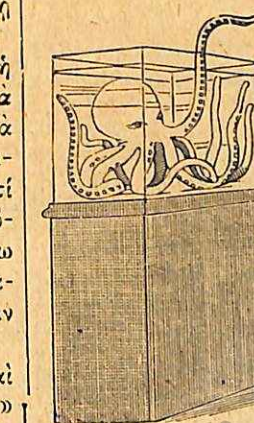
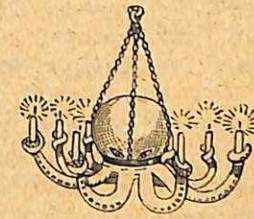
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραίη.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Ὁ κύριος Εὐθύρρων Ἐπιστημονίδης, — διακεκριμένος καὶ γνωστότατος φυσιοδί-
φης, — εἰς ἕν ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ταξείδια, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, χάριν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν, ἠτύ-
χησε νὰ λείψῃ καὶ ἕνα μέγαλον πολυπό-
δα, τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀλ-
γερίας, ὅπου ἔζη ἡσύχως μεταξὺ τῶν σπόγγων, τρεφόμενος μὲ πίννας καὶ μα-
λάκια, τὸν μετέφερεν ἐν πομπῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐν μέσαις Ἀθήναις!

Ὁ κύριος Ἐπιστημονίδης, μὲ τὴν γε-
ροντικὴν του ἀδυναμίαν, — τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ἡ σοφία δὲν ἀπο-
κλείει, — ἠρέσκειτο νὰ ἐκ-
λαμβάνῃ τὸν πολυπόδα τοῦ ὡς τὸ μυθολογούμενον ἐκεῖνο θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔχει μήκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως
μιλλίου! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πολυπόδος του, ὅσον μέγαλος καὶ ἂν ἦτο, δὲν

εἶχε τὰς τεραστίας αὐτὰς διαστάσεις...

Πῶς τώρα, ἀφ' οὗ ἀπαῖξεν τὸν ἀπέπα-

σεν ἀπὸ τὸ ὕγρον στοιχείον του, κατῶ-

ρωσε νὰ τὸν διατηρήσῃ ζωντανὸν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν ἤξευρε νὰ σας

εἰπῶ καλὰ-καλὰ. Τοῦτο εἶνε μυστήριον, καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου

εἶχε πολλὰ μυστήρια... Γνωρίζω μόνον, ὅτι κάθε πρῶτὸ ὁ φυσιοδίφης ἔχει χρέος

νὰ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν πολυπόδα τὴν ζαχαροδόχον του. Ἐκεῖνος τότε βυθίζει

καὶ τὰ ὀκτώ του χέρια — ἢ τοὺς π λ ο κ α μ ο υ ς του, ὅπως λέγει ὁ κ. Ἐπιστημο-

νίδης, — εἰς τὸ δοχεῖον, καὶ λαμβάνει ὁ κτῶ βώλους ζαχαρώδεις, τοὺς ὁποῖους καὶ καταβροχθίζει μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐ-

χαρίστησιν.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ὁ κ. Ἐπιστημο-

νίδης θέλων νὰ κάμῃ μίαν ἐσπερινὴν ἐπιστημονικὴν διάλεξιν περὶ τῶν θαυμα-

σίων τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης (ἴδε καὶ «Οἰογένειαν Μαντζουράνα» εἰς τὴν

περυσινὴν «Διάπλασιν») καὶ μὴ γνωρί-
ζων τίνι τρόπῳ νὰ φωτίσῃ τὴν αἰθουσάν του τὴν εὐρεῖαν καὶ κάπως σκοτεινὴν, — διότι, πρέπει νὰ ἤξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου μόνον τὸ πνεῦμά του εἶνε φ ω τ ε ι ν ῆ ν ἰ δ ε ἄ ν ν ἄ ζ η τ ῆ σ η τ ῆ ν βοήθειαν τοῦ πολυπόδου. Ἐνεπι-
στεύθη λοιπὸν εἰς ἕνα ἔκασταν τῶν πλοκά-
μων του ἀπὸ ἕν κηρὸν, καὶ οὕτω ἔκαμεν ἕνα... ζωντανὸν πολυέλαιον!

Τὸ θέαμα ἦτο ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἐπωρῆλθη δὲ τῆς εὐκαιρίας ὁ κ. Ἐ-

πιστημονίδης νὰ ὁμιλήσῃ ἐ-

κτενῶς περὶ τοῦ θαλάσσιου

τούτου ζώου, τοῦ ἥκιστα ἐλ-

κυστικοῦ τὴν ὄψιν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Βί-

κτωρα Οὐγγῶ μίαν τῶν δρα-

ματικωτέρων του σελίδων, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ θαυ-

μάσετε καὶ σεῖς μίαν ἡμέ-

ραν, ὅταν θάναγνώσετε τοὺς «Ἐργάτας

τῆς Θαλάσσης» τοῦ περιήμου γάλλου

ποιητοῦ...

Ὁ κ. Ἐπιστημονίδης ὅμως — ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ποιητής, — ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ Βί-

κτωρ Οὐγγῶ εἶδε τὸ ζῶον τοῦτο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας του, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, εἶνε ὠπλισμένοι μὲ φακούς

μεγεθυντικούς.

Ὅπως δὲ ποτε οἱ ἀκροαταὶ τοῦ φυσιο-

δίφου ἔμειναν κατευχαριστημένοι καὶ ἀπὸ τὴν διάλεξ

λαν, Ποιμενικήν Φλογέραν καὶ Εὐκράτον Ζώνην — ἡ Γενναία Σουλιδίτισσα μετὰ τὴν Μὴν το-πῆς-σέ-καρένα, Μικρὸν Ναυάρχον, Ναυτοπόπουλον καὶ Φίλεργον Κόρην — τὸ Τρυγό-ρακι μετὰ τὸν τίωσιν Δὸν Κιχώτην, Μέλλυνσαν Καλλιτεχνίδα, Οὐράριον Τόξον, Πυγολαμπί-δα καὶ Κόντε Ραπανάκη — ὁ Οὐρανοβάμων Ζεὺς μετὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία, Κεραυνὸν καὶ Ἀστραπὴν — ὁ Τρεχαγρενυόπουλος μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Τητήαν — ὁ Φαφούτης μετὰ τὸν Ἀρθιομήτην Λυγαριάν — τὸ Ἑλληνι-κὸν Φρούριον μετὰ τὸν Ἄνθος τῆς Ἀρατολῆς, Ἀλε-Σβύσε, Εὐξείνοπολιν, Λευκὴν Φου-στανέλλαν καὶ Ποιμενικήν Φλογέραν — τὸ Ναυτοπόπουλο μετὰ τὴν Μὴν-το-πῆς-σέ-καρένα — τὸ Κόκκειον Ἄσμα μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ τὴν Τσοῦν — τὸ Μὴν-το-πῆς-σέ-καρένα μετὰ τὴν Χειμωνάνθη — ὁ Ἰδαῖος Ζεὺς μετὰ τοὺς ἀδελφούς του· Οὐρανοβά-μονα, Τερπικέρανον καὶ Ὀλύμπιον Δία — ὁ Ἀγρυπνός Φάρος μετὰ τὸν Τζὼν Μπούλ, Λευ-καλλίωνα καὶ Παταράκ — τὸ Φύγε-ἀπ' — ἐδῶ μετὰ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, Μέλλυνσαν Καλ-λιτεχνίδα καὶ Κεφαλληνιακὴν Ρομπούλιν — ὁ Κοιτοβόλος μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Μέλ-λυνσαν Καλλιτεχνίδα, Φλογέραν Ἀκίτινα τοῦ Σουλίου καὶ Μὴ μετὰ τὸν Ἰον — ὁ Χρυσο-λαμπὴς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Μὴν-το-πῆς-σέ-καρέ-να Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Τοῖν-Τσὼν, καὶ Ταχυρόμορον Περιστεράν — ὁ Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου μετὰ τὴν Μέλλυνσαν Καλλιτεχνίδα καὶ Τί-με-μέλει — ὁ Παπουτωμένος Γάτος μετὰ τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Σκανδαλι-αῖον, Τοξότιδα Ἀρτεμιν καὶ Ταναγραίαν Κό-ρην — ὁ Ὀρφεὺς μετὰ τὸν Κουκουράρι, καὶ Φιστί-κι, Συριατὸν Ἰππότην, Οὐρανοβάμονα Δία, Ἑλπιδοφόρον καὶ Ξερηνευμένην Συριατὴν — τὸ Φωτοβόλον Ἀστὴρ μετὰ τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλλοῦσας, Φασαρίαν, Κροκόπεπλον Ἡδὴ καὶ Ἀφροέσαν — ὁ Ναύτης τῆς Λειβαθοῦς μετὰ τὸν Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου — τὸ Φωτοβόλον Τόξον μετὰ τὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ Ἀκίτινα Ἡμίον (Ἀθηνῶν) — ὁ Χάμ-Χιμ μετὰ τὸν Ἦσυχον Ἀεράκι — ὁ Ἀσμοδαῖος μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἀ-γάμηνειν, Παλλικιὰν τῆς Ἀλίας καὶ Κερ-κυραϊκὴν Νύκτα — ἡ Ξερηνευμένη Ἡπειρώ-τισσα μετὰ τὸν Ἀνδρείον Ἡπειρώτην, Ἀρχι-ναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀδ-λὰ-σὺλ-μὴ καὶ Ξερηνευμένην Ἑλληνιτοπούλιν — ὁ Συριατὸς Ἰππότης μετὰ τὸν Κουκουράρι καὶ Φιστίκι Ὀρ-φέα, Πιφ-Πάφ, Ἰππότην τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἰππότην τῆς Ὀμίχλης — ὁ Σοφὸς Πιττα-κὸς μετὰ τὴν Βοσκοπούλιν, Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Τσοῦχτραν — ἡ Μακαρονάδα μετὰ τὸν Ποιη-τικὸν Νάρκισσον — ἡ Σαμιακὴ Σημαία μετὰ τὴν ἐξαδέλφη τῆς Ἀλκινόης Διαμαντίδου, Ξερηνευμένην Συριατὴν καὶ Μέγαν Ἀλέ-ξανδρον — τὸ Μεσολογγιτάκι μετὰ τὸν Λιθέρα καὶ Χάρι τῆς Γραβίς.

Ὅσοι μου στέλλουν τετράδια χωρὶς τὸ ἀ- παιτούμενον γραμματόσημον, φάκελλον κτλ. ἂς ἔξουσιν ὅτι δὲν τα διαβιβάζω. Ἐπίσης δὲν δια- βιβάζω ὅσα ἔχουν οἰονδήποτε προσωπικὸν ὑπα- νιγμὸν εἰς τὰς ἀπαντήσεις, ἔστω καὶ τὸν ἀνω- τερον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας : Λαμύνιον Περικλέα (ἔστειλα·) Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας (ἡ ὅποια σπουδάζει πιάνον, ζω- γραφίει, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηρεῖ ὀλίγον καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖν· εὐγὲ τῆς !) Λούσιον (τόσῳ δὲ μι- κρὰ λάβη δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψεϊ !) Μικρὸν Κατεργάρον (περιμένω νὰ μου περιγράψῃς τὰ βαπτίσματα) Χειμωνιάτικην Διακάδα, ἡ ὅποια ἐλυτήθη πολὺ διότι τόσον ὀλίγοι φέτος ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Ἐρανον ὑπὲρ τῶν Πτωχῶν, καὶ μου ὑπόσχεται ὅτι τοῦ χρόνου θὰ εἶνε ἐκ τῶν πρώτων·) Ἰδαῖον Δία (ὁ ὅποιος νομίζει ὅτι οἱ συνερχάται μου ἀποκλειστικῶς ἔχουν τὸ μονοπώ- λιον τοῦ καλῶς γράφειν, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὰ τὰ μυ- θιστορήματά μου, νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν μεταφρά- ζονται, ἀλλ' ὅτι συγγράφονται ἐπίτηδες διὰ τοὺς φίλους μου !) Ἀρχυραν τῆς Φιλίας (ἡ ὅποια δὲν εἶνε μόνον μαθήτρια ἀλλὰ καὶ διδασκάλισσα, διότι εἰς τὴν Ἀγγλίδα διδασκάλισσάν της κάμνει μάθημα ἑλληνικόν· τί ὥραϊα !) Οὐρανοβάμονα Δία (ἀστειότατον τὸ ἐπεισόδιον τῆς κυρίας Λέ- στας !) Ἀρδρον Βύρωνα, Πύρρον, Κῶμα τῆς Σαλαμίνος (μετὰ πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια·) Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς, τίω· Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (ποῦ δὲν ἔξουσιν πλέον πως νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰ τόσα ἔσπεδαμάτα·) Τρεχαγρενυόπου- λον (ἐγὼ βεβαίως τὰ ἔστειλα· ἂν δὲν τα ἔλαβες ἔως τώρα, σημαίνει ὅτι ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυ-δρομεῖον·) Μικρὸν Τυμπαριστήν (ὄχι· ἔσπεδα- θωμα εἶνε μόνον ἡ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ·) Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Ναυτοπόπουλο (ὄχι· δὲν ἔχω·) Ἀθαντα, Πέτρον Καροῦσον (ἔλαβι 2 δραχμάς καὶ 1 γραμματίον· ἄρα ἔστειλα τρεῖς φακέλους·) Ἑλένη Κοκκίνου (τώρα βέβαια θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμον πού σου ἐξέλεξα· εἰς κάθε φυλλάδιον εἶνε γραμμένη ἡ προθεσμία μέ- χρι τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου· δὲν εἶδες τὸν Ὀδηγόν ;) Σταθρὸν Ἰωσηφιδὴν, Ἀύ- ραν τοῦ Ὀρφέως (περιμένω νὰ μου γράψουν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι·) Ἀνδρέαν Γ. Καμήλον. Ἰδὼν τῆς Στυγός, Φύγε ἀπ' ἐδῶ (δεκτόν· ἔ- στειλα· ἀπάντησις εἰς τὴν 5· Κυριακὴν ἐλήφθη ἐγκρίτως·) Φύρδην Μίγδην (ἦταν θὰ διαγωνι- σθῇς, θαυροφῆς Χάρτην Λύσεων·) Ἀλφε-Σβύσε, Διανγὲς Ρυάκιον, Μπομπουνισμένον Μναλὸ (εὐχαριστῶ διὰ τὴν Ἀκροστοιχίδα·) Δεσποινίδα Ἀθ-Χοῦγκ-Τσάγκ, Μαρίαν Γλυκοῦ, Παπου-τωμένον Γάτον (λαμπρὸν τὸ χαρτί μετὰ τὸ ψευδώνυμον !) Δημήτριον Σβορώνον, Μαρίαν Καλλιμάχον (πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτα 1 δραχ-μήν, διότι εἰς τὸ γραφεῖν μου καμία παραγγε-λία δὲν ἐκτελεῖται· ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου·) Δέοντα τῆς Νεμέας (ὁ ὅποιος ἦτο ἀσθενὴς καὶ δι' αὐτὸ εἶχε νὰ φαῖν τόσον καιρὸν·) Ὁραίαν Δορκάδα, Κάμερον Σύλβα (Κάμερον θὰ πῇ τραγοῦδι, Σύλβα θὰ πῇ δάσος· τὸ ἔξου-ρα ;) Φιλόμουσον, Ἦσυχον Ἀεράκι, Ἀν-τὸ-βρης (ναί, ναί !) Ἑλληνικὸν Φρούριον, Ἀ-ρίονα τὸν Μηθυμναῖον, Γενναῖον Λέσβιον, Ἀύραν τοῦ Βουνοῦ (ἂν οὐ ἐδέχθη, στείλει τε-τραδία·) Ξερηνευμένην Ἡπειρώτισσαν (ναί, τὴν Πατρίδα, τὸ Ζάππειον καὶ τὴν Δ' Ἀπλάσιν !) Πηδάλιον τοῦ Ἀεροστάτου, Σοφὸν Πιττακόν, Νέον Ἡρακλέα, Α. Σ. Οἰκονομίδην, Ἰπο-βρύχιον, Σαμιακὴν Σημαίαν, Ἰτέαν, Με-σολογγιτάκι (ἐσηκώθης τώρα ;) Τρικυμιώδη Μαλέαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιδοτολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Δια-πλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρύνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ. κ. Ἀδελφούς Χαῖτα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κα-τόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διά-πλάσιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρο-μὰς, ἔξ οἱσδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύ- νανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀδελφούς Χαῖτα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διά-πλάσιν τῶν Παίδων».

ΔΕΜΙΑ παραγγεῖλια πρὸς ἀποστολὴν πωλαίων φυλλῶν τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεῖται, ἂν δὲ συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φυλλὸν τῆς πρώτης περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λε-πτὰ 25 τῆς δὲ δευτέρας περιόδου (1894-1898) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Μαρτίου.

*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας· εἰς φασκίλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

76. Στοιχειόγραφος.

*Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτυς νησί· εἶμαι δοξασμένο· ἂν προσθέσῃς ἓνα γράμμα μετὰ νερό· εἶμαι γεμισμένο. Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ε. Μελανδίνου.

77. Τονόγραφος.

*Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτυς πάντοτε κυλῶ νερό· ὅμως, ἂν μ' ὀδυνησῇς, τὴν ζωὴν σου ἀφαιρῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

78. Αἰνίγμα.

Βγάσω σπινθήρα, ὅμως δὲν θερμαίνω· εἶμαι λαμπρὸς, ἐν τούτοις δὲν φωτίζω ἔχω νερά, ἀλλ' ὅμως δὲν δροσίζω· καὶ με κρεοῦν, ἀλλ' ὅμως δὲν πεθαίνω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ Λάν-Γκυ.

79. Γωνία.

Μ + + + + = Κριτής τοῦ Ἄδου.
+ Ο + + + = Ὅρος.
+ + Σ + + = Πτηνόν.
+ Χ + + + = Ἐπίρρημα.
Α + + + + = Νηρηΐς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλιέραι· τοῦ Εὐρίπου.

80. Πυραμίδ.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νάναγινώ- σκεται τὸνομα εὐρωπαϊ- κοῦ κράτους, αἱ ὁποῖαι στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα Ἑλληνικοῦ ὅρου, αἱ ἐξ ἀνωτέρω νήσου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἀρχαῖοι στρατηγεῖς, καὶ αἱ ἀνώταται δύο θεοὶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Σ. Κασάπογλου.

81. Μεθοδοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου στρατηγεῖς.

1, Καρπός. 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 3, Μέ- ρος τῆς οἰκίας. 4, Ζῶον. 5, Νῆσος. 6, Στρα- τιωτικὸν σῶμα. 7, Μέρος τῆς κεφαλῆς. 8, Πτηνόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ.

82. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα κώμης τῆς Ἀρκαδίας, τὰ τρίτα ὅρου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ πέμπτα ὄνομα πτηνῶν.

1, Ὅπλον ἀμυντικόν. 2, Φιλόσοφος. 3, Ποτα- μὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄνθος. 5, Πατὴρ ἀρχαίου συγγραφέως. 6, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλιππου.

85. Φωνηεντόλιπον.

*-θς-ργ-λλ-δν-λσν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύγερινου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Νοεμβρίου 1897.

610. Ἀντώνιος (ἂν, τόνοι, ὥς). — 611. Πλῆν, σπλν. — 612. Ὁ λύχνος. — 613. Ἰα- πωνία.

614. Κ ΤΗΝΟΣ ΚΛΕΩΝΑΙ ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ 615. ΑΧΑΙΑ ΑΣΠΙΣ ΧΑΡΩΝ ΒΥΡΩΝ ΣΟΛΩΝ

616-619. Γινόμενης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ γράμματος ε, σχηματίζονται αἱ λέξεις : τείνω, τέρμα, ἔλατος, ἔλαφος, μέλος. — 620. ΚΥΩΝ (1, Σκύρος. 2, ΚΥρος. 3, ΔΩν. 4, ΑΝύβας). — 621. Ὁ ἄνθρωπος ἀέποτε πρέπ- νὰ ἐλπίξῃ.